

*Juhana
Rask*

Daalia ja Theseus

Daalia ja Theseus

JUHANA
RASK

DAALIA JA THESEUS

© 2023 Juhana Rask

Etukannen valokuva Aleksandr Chogin, mallina Sarita.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0254-9

SCIFI Etsivätoimistotrilogia :

Pako pyhälle planeetalle 2021

Alaspäinpuu 2022

Daalia ja Theseus 2023

Daalia ja Theseus

Osa 1	7
Osa 2	72
Osa 3	123

Daalia ja Theseus

Osa 1

Prologi

Lapset katsoivat häntä sängyillään istuen kysyvää ilme kasvoillaan.

"Kerro sellainen tositarina ... ukki jooko. Ei me haluta kuulla aina niitä samoja satuja", poika sanoi ukilleen. Poika oli nelivuotias ja muisti jo kaikki sadut ulkoa.

"Joo. Kello meille tosi jännittävä seikkailu", kolmivuotias tyttö sanoi ja venytteli yöpaitansa hihaa suuhunsa pureskeltavaksi. Lapset olivat hiukan pettyneet, kun mummi ei tullutkaan satuja lukemaan.

"Mummi kertoo sadut paremmin. Kerro sinä mieluummin oikea seikkailu", poika jatkoi painostamista.

"Jaa ... voisinpa kertoakin, jos sitten lupaatte nukkua kiltisti aamuun asti, ettekä paljasta kenellekään, että kerroin tositarinan. Isänne ja äitinne mielestä ne ovat liian jännittäviä noin pienille lapsille."

"Minä olen jo iso", tokaisi tyttö siihen odottava ilme kasvoillaan. "En pelkää oikeita talinoita yhtään."

"Taidanpa kertoa sellaisen tarinan, jossa on hiiriä. Sopiiko se?"

"Kunhan se on totta, eikä mikään satu", poika vaati.

"Saa olla vaikka hiiliäkin", tyttö lupasi ja pomppi sängyllä. Kohta he pomppivat molemmat.

"No niin ... kuunnelkaapas nyt sitten kiltisti makuultane", mies sanoi ja odotti kärsivällisesti, kunnes molemmat pomppasivat vaaka-asentoon ja makasivat rauhassa peitot päällään.

"Olipa kerran yksinäinen alus ...", hän aloitti.

Yksinäinen alus lipui avaruuden pimeydessä verkkaista tahi-
tia. Se olisi voinut matkata nopeamminkin, mutta se säästi
resursseja ja matkusti huokeimmalla tavalla, koska alkupe-
räisen suunnitelman mukaan mukana ei olisi ketään tai mi-
tään elävää, jonka säilymisen vuoksi matkaa olisi pitänyt
tehdä nopeammin. Sovitun lastin perille saaminen ajoissa oli
ainoa peruste sille, että matka ei kestänyt vieläkin kauem-
min. Ainakin näin olivat matkan suunnittelijat ajatelleet, eikä
suunnitelmia oltu ajateltu muutettavan edes yllättävien ta-
pahtumien vuoksi. Aluksen tekoäly oli kuitenkin toiminut ti-
lanteessa oikein ja muuttanut joitakin elämälle kriittisiä
asioita, koska alus ei selvästikään ollut miehittämätön.

”Ihminen ilmalukon edessä. Ihminen avaruushädäs-
sä. Avaan ilmalukon”, tekoäly ilmoitti, ja avasi ilmalukon il-
man lupaa huomattaessaan Origon jatkavan uniaan hälytyk-
sestä huolimatta. Avaruushädässä olevan auttaminen oli
priorisoitu aluksen ohjelmistoon niin vahvasti, että sitä olisi
joka tapauksessa ollut vaikea saada muuttamaan mieltään,
eikä Origolla tietenkään olisi ollut sen pakottamiseen riittä-
viä oikeuksia. Hän ei ollut varsinaisesti salamatkustaja, vaan
asiallisesti tekoälylle ilmoitettu. Hän ei kuitenkaan kuulunut
aluksen miehistöön, koska sellainen tieto olisi lain mukaises-
ti levitetty useampaan paikkaan, eikä tätä haluttu tehdä. Ori-
go ei myöskään ollut ottanut käyttöönsä asutettavia hyttejä,
vaan asusteli puolityhjässä varastohuoneessa välttääkseen
automaattisten viestien generoitumista ja siirtymistä lennon-
johtoon. Origo käännähteli levottomasti lattialla alkeellisella
vuoteellaan, joka koostui ohuesta patjasta ja peitosta. Hän
avasi silmänsä ammolleen ja oli heti täysin hereillä. Mikä oli
herättänyt hänet?

”Alus, mitä tapahtuu?” hän kysyi kireällä äänellä. Jotain oli varmasti tapahtunut juuri ennen hänen heräämistään, mutta hän ei ymmärtänyt, mitä se voisi olla.

”Ihminen sisällä aluksessa”, tekoäly vastasi.

”Niin ... tiedän kyllä, että olen aluksessa. Entä sitten?” Origo manasi mielessään tekoälyn tarpeettomina harvennettuja keskusteluominaisuuksia.

”Toinen ihminen aluksessa menossa ruumaan”, tekoäly sanoi saaden hänet hypähtämään ylös patjaltaan. Hän nappasi plasmapistoolin mukaansa ja juoksi kenkiään pukien käytävää pitkin ruumaan päin.

Tunkeilija siirtyi ripeästi ilmalukosta ruumaan päin menevään käytävään samalla kypäräänsä riisuen. Hän oli tyytyväinen saatuaan niin vaivattomasti luvan astua alukseen. Hän hiukan ihmetteli aluksen eloonjäämisjärjestelmän toimintaa. Miksi miehittämättömässä aluksessa ylläpidettiin ilmakehää ja normaalia huonelämpötilaa, vaikka rahtikirjan mukaan rahti ei sitä tarvitsisi?

Ruumaan saavuttuaan vierailija kiinnitti heti katseensa kookkaaseen puulaatikkoon. Hän nappasi seinälle kiinnitettyjen työkalujen valikoimasta automaattiavaimen, jolla hän avasi laatikon etuseinän ulomman kerroksen ja kaatoi sen varovasti lattialle. Sisempi kerros sai saman kohtelun, jonka jälkeen hän kuvasi laatikon sisällä olevaa rahtia tekoälykameralla, joka lähetti kuvat välittömästi päämajaan analysoitavaksi.

Hän hymyili vieläkin tyytyväisenä saadessaan plasmaammuksen sydämeensä. Selkäpuolelta hänet läpäissyt ammus yllätti hänet ja upposi onneksaasti sekä aluksen sisäkuoreen että ulkokuoreen vahingoittamatta laatikon sisältöä. Ulkokuoreessa ammus sihisi hetken, kunnes itsekorjaavasta materiaalista tehty alus itsekorjasi reiät ja paikkasi ne siten, että hetken kuluttua tapahtumasta ei materiaalin pinnalla näkynyt enää jälkeäkään.

Tunkeilijaa ei paikannut mikään. Hän valui hervottomana lattialle jääden paikoilleen makaamaan kameran viereen, jonka tekoäly kuvasi ja lähetti kuvia avaruuteen koko ajan.

Paljon pienempi toinen tunkeilija kurkisteli pelokkaana kookkaasta laatikosta irrotettujen lautaseinämien välistä.

Origo huomasi kameran ja talloi sen raivoissaan rikki ja-loillaan. Hän ymmärsi paljastuneensa suurella todennäköisyydellä. Nopeasti hän sulki laatikon ja palasi makuualustalleen suunnittelemaan seuraavia toimenpiteitä. Mahdollisesti hän ehtisi tehdä tekosensa, ennen kuin seuraavat tunkeilijat saapuisivat, tai ehkä he odottelisivat häntä aluksen aikataulun mukaisesti perillä pidätettäväksi. Kuollut ihminen ei vailannut hänen ajatuksiaan millään tavalla. Origo luonteenpiirteisiin ei kuulunut minkäänlainen empatia, eikä hän piitannut kuolemasta ellei se uhannut häntä itseään.

Asianajaja katseli asiakastaan miitteliäänä. Siististi, mutta huomaamattomasti pukeutunut mies istui häntä vastapäätä ja katsoi takaisin terävällä katseella timantinkirkas välke silmissään. Mies ei näyttänyt sellaiselta, jota uskaltaisi väheksyä, vaikka olikin arkisissa vaatteissa eikä vaikuttanut ulkoiselta olemukseltaan kovinkaan varakkaalta. Hän oli selvästi-kin siinä uskossa, että kykenisi maksamaan asiansa vaatiman asianajopalkkion, koska oli varannut ajan eräästä suurkaupungin kalleimmasta asianajotoimistosta. Eniten miehesä kiinnitti huomiota kuitenkin hänen hymynsä, joka monipuolisesti säteili erilaisia tunnetiloja siirtäen sanomansa aina vahvasti katselijoihin.

Asianajajan toimisto oli ajan hengen mukaisesti ylellisempi, kuin olisi ollut tarvetta, ja kaikki oli isoa. Huone oli iso. Sen takana siintävä kaupunkimaisema näkyi koko seinän laajuisen ison ikkunan läpi valtavan, monta entistä korttelia

SCIFI Etsivätoimistotrilogian itsenäinen kolmas osa alkaa mystisesti. Ulkopuoliset antavat Toimistolle tehtävän, joka ei taaskaan ole sitä, miltä se aluksi näyttää.

Toimiston tuoreilla voimilla vahvistettu, huippuälykäs ja värikäs henkilökunta saa eteensä mahdottomalta tuntuvan tehtävän. Samalla koko ihmiskunta on uhattuna, multiplanetaarinen monitoimikonserni vaihtaa omistajaa, ja Daaliakin pääsee avaruusmatkalle hiiret mukanaan. Kukapa olisi uskonut hiiristä sellaista?

